

eventuel midlertidig likviditetsstøtte til det færøske banksystem.

Punkt 3. Baggrunden for min opringing fremgår af et notat, der også er optrykt på side 994, fra embedsmænd i Statsministeriet, Økonoministeriet og Finansministeriet. Her refereres der til et møde i Færøgruppen den 14. april, hvor sådan en midlertidig likviditetsløsning blev skitseret. Man var bange for store udtræk fra de færøske banker. Der skulle søges et værn mod nye akutte kriser, indtil den forhandling, der var forudset, om en samlet refinansiering i slutningen af maj. Derfor indstillede embedsmændene, at der på højt regeringsniveau blev taget kontakt til Finanstilsynet og Nationalbanken om det her, jf. side 996, 6. afsnit.

Punkt 4. I en intern notits til statsministeren af 19. april repeteres den indstilling, og det foreslås, at det er finansministeren, der tager kontakt til Nationalbanken og Finanstilsynet, jf. side 999.

Punkt 5. Derefter henvender jeg mig så den 22. april på regeringens vegne til nationalbankdirektøren og til Finanstilsynets direktør om præcis det og kun det, der er indstillet af embedsmændene. Jeg gav ikke i den samtale forslag til eller anvisning på, hvordan man skulle drive tilsynsvirksomhed i de følgende uger. Hvis det havde været tilfældet, så er der heller ikke nogen som helst tvivl om, at direktør Mølgaard omhyggeligt havde refereret også det. Undersøgelseskommissionen konkluderer intet som helst om, at jeg hverken i ordvalg eller indhold har talt med Mølgaard om andet end det, han selv har refereret.

Punkt 6. Undersøgelseskommissionen påpeger ikke nogen som helst sammenhæng mellem min telefonsamtale med Mølgaard og det, der i brevet af 26. maj fra Finanstilsynets vicedirektør til en embedsmand i Finansministeriet benævnes en aftale.

Og det er, fordi der ikke er nogen sammenhæng. Der er ikke noget som helst grundlag for at påstå den sammenhæng, hvilket økonomiministeren også har redegjort for.

Forhandling

Pia Gjellerup (S):

Jeg vil gerne først sige tak for ministrenes besvarelser og fortsætte med på Socialdemo-

kratiets vegne at kommentere en sag, der ikke har haft et tilfredsstillende forløb.

Allerede kort efter offentliggørelsen af kommissionens beretning stod nogle ting lysende klart.

For det første: Færøerne havde ved aktiebyttet fået ansvaret for en bank, som var i dårligere stand, end man havde oplyst for dem.

For det andet: Den Danske Bank havde sluppet ansvaret for banken ved bl.a. at give oplysningerne til landsstyret om dens økonomiske stilling, som ikke var dækkende for den situation, som Færøbanken faktisk befandt sig i.

For det tredje: Beslutningsgangen i Danmark var allerede i den tidligere regerings tid fastlagt på en sådan måde, at der var for lidt føling med de oplysninger, som der blev truffet vidtrækkende politiske beslutninger på grundlag af.

For det fjerde: Dette førte til en ikke fuldt oplyst beslutningsproces, hvor begge de endelige beslutningstagere, nemlig den danske regering og det færøske landsstyre, havde et ufuldstændigt grundlag at træffe beslutninger på. Det førte så også til, at en beslutning pludselig fremstod som ekstremt hastende, hvilket betød, at det færøske landsstyre fik en meget kort tid til at indstille sig på nye vanskelige beslutninger.

Af skade bliver man klog, men sjældent rig – sådan hedder det så udmærket. De to rigsdeles regeringer er ikke blevet rige af sagen. Den Danske Bank slap derimod for at bære deres del af tabet. Der må i det kommende arbejde naturligvis arbejdes med at skabe en kompensation eller erstatning fra Den Danske Bank. Grundlaget for et sådant arbejde ligger lige for i beretningen.

Her behandles et møde, der var mellem Den Danske Bank og ledelsen af det færøske landsstyre, som bankens egne repræsentanter vidste, og jeg citerer fra beretningen side 852, »... var et afgørende tidspunkt i forhandlingerne.« På dette møde udtalte direktør Peter Straarup fra Den Danske Bank sig om tre afgørende forhold ved Færøbanken.

For det første: Færøbanken havde på kort sigt ikke behov for kapitaltilførsel. For det andet: Færøbanken havde været meget forsigtigere end den anden færøske bank med hensættelser. Og for det tredje: At Den Danske Bank ville give mere, end den modtog ved aktiebyttet.

Disse tre forhold viste sig ifølge undersøgelseskommissionens beretning ikke at give et dækkende billede af den faktiske situation, som